

kääks" karjus, näitas w'a „müüroja lõukoer“ sõrmega, üteldes: „Wõta selle wärawa posti alt see raha katel, ela ja toida need „waesed lapsed.“

Miipea kui naene need sõnad wälja rääkinud oli, läinud ta nii kui tuul läbi augu wälja, muud kui sinine suits keerutanud, weel natuke aega augu ääre ümber.

Naene Hans jäänud nüid üsna kurwaks, karjunud ja nutnud, aga kõik ilma asjata. — Lapsed maganud ilmaüita ja rahulist und, ema oli läinud ja ei tulnud enam tagasi.

Mõned nädalad läinud mööda, Hans märkanud imet; iga laupäewa õhtul enne tõõst kodu tulemist olnud lapsed korrapäraft puhtaks pestud, puhtad särgid ja teised hilbud selga pantud, ka tema enda jauks puhas pesu korrapäraft valmistatud. — Seda tegi kõik tema arakarganud naene. Kui mõni seda mitte ei usu, siis küsi tema wana „Kitsu Jüri“ wõi „Konnaisa“ käest. Tunnistused on ka weel Waaba Jakob ja w'a Seiup Kalamelt.

511
Sarmiku wanaema õnnetus.

Kalewipoja aeal wõtnud w'a „Sarmiku“ wanaema nõuiks, natukene maad Diiju jõesuust Wõrtsjärwe äärest ühte kiwist silda põigiti üle, kuni Rannu randa, kus praegust Rannu kirik seisab, ehitada, selle tarwiks, kui keegi inimene enne kuke laulu üle silla läheb, see hing siis tema päralt oleks. Üks neljapäewa õõ olnud temal selle jauks ära määratud. Kaks põlle täit kiwa wiinud ta ilma õnnetuseta oma teatud koha peale. Parajate, kui kolmandama põlle täiega, mis kõigest rassem olnud, sinna saanud, tulnud Kalewipoeg just Koiva jõe äärest, kus ta enne kolm „raud riietega meest“ taewa alla wisanud ja kukkudes maa sisse igaweste jäänud. Dolm olla temal rutuse käämisega ninasse läinud, tema aewastanud, — kukk laulnud ja w'a „Sarmiku“ põlle paelad läinud katki, kiwid kukkunud maha ja isi pannud putkama, ikka Vääne mere poole, kuna ta wiimaks merešse